

Čajový dýchánek

„Mami, mami, podívej, tohle je Terezka!“

„Ach, tak Terezka? Ráda tě poznávám, zlato.“

Mé... jméno?

„Že je krásná, že jo?“

„Ale jistě, broučku.“

Jmenuji se... Terezka?

„Terezko, já jsem Eliška. Doufám, že spolu budeme hezky vycházet!“

Ten hlas té holčičky... Tak jasný, tak rozverný. Slova mi ze rtů splynula dříve, než jsem je stihla zadržet.

„Ráda tě poznávám, Eliško.“

Od té chvíle byl každý den strávený s ní jako vystřižený z pohádky. Povídaly jsme si, smály jsme se, pořádaly čajové dýchánky, hrály si na princezny, blbly v zahradě, schovávaly se pod postelí... A celé ty dny, týdny, byly prosyceny jednou a tou samou větou, kterou Eliška opakovala pořád dokola, jako by se sama chtěla ujistit o její pravdivosti: „Zůstaneme spolu, napořád, na věky věků, jako princ s princeznou.“. To říkala, a já jí... věřila. Věřila jsem, že svůj slib splní, že mě nikdy neopustí.

Z počátku to tak vypadalo. Vypadalo to, že zůstaneme kamarádky nadosmrti. Avšak časy se měnily a Eliška, má milovaná, jediná Eliška, rostla.

„Eli, pojď si hrát! Už tak dlouho jsme nebyly spolu na zahradě... a od posledního čaje taky uběhla už spousta vody.“

„Hmm...“

„Eli, posloucháš mě vůbec?“

„Hm... Hmmm...“

A pak jsem uslyšela ten smích. Přibližující se smích děvčat, přicházející z nitra domu. Nakonec se dveře otevřely a do pokoje vtrhla dvojice dívek. Prošly kolem mě a se smíchem se vrhly na moji Elišku.

„Eli, co tu sedíš jako pecka? Jdeme ven, je období slev! Šatníky potřebují provětrat!“

Eliška se zašklebila „Chybí prachy, holky.“

„Ale i tak jdeš s námi, povinně.“

Zajímalo by mě, co to znamená „Období slev“. Jaké šatníky potřebují provětrat? Vždyť v šatnících se nevětrá, nebo snad ano?

„Eli, počkejte na mě! Já chci jít s vámi!“

Eliška se zarazila. Otočila se a svažila obočí, jako by se pokoušela si na něco vzpomenout. Když se ale opět ozvaly její hlasité kamarádky, bez jediného slova odešla za nimi. A mě... tam nechala. Nechala mě tam samotnou, jen s vlastními slzami. Slzami... pláču? Proč vlastně pláču? Vždyť se nic nestalo, nebo snad ano? Je samozřejmé, že má Eliška spoustu kamarádek, nejen mě. Nemůžu si ji zabírat pro sebe. Ale... ale... ale tak proč se semnou aspoň nerozloučila? Proč na mě nereagovala? Kde je to její „Klídek, Teri, to se vsákně.“ a k tomu všudypřítomný úsměv? Proč... proč mám pocit, že svou jedinou kamarádku... ztrácím?

„Co je to? Eli, neříkej, že si ještě hraješ s tímhle?“

Stalo se to zhruba rok, rok a půl, poté, co mě Eliška, má jediná, milovaná kamarádka, přestala vnímat. Tehdy jsem zůstala ležet pod postelí, tam, kde mě naposledy nechala. A teď mě našla její maminka. Nepoznávala jsem ji. Kde je ta usměvavá, milá paní a její „Ráda tě poznávám, zlato.“? A nejsem „tímhle“, jsem Terezka.

Prosebně jsem na Elišku upřela svůj pohled. Bude mě bránit, ne? Copak nejsme kamarádky?

Neřekla nic, jen mě vzala a hodila do pytle k hromadě plyšových medvídků, růžovým baletním šatičkám, princeznovské korunce a několika knížkám. Moje Eliška, moje jediná kamarádka, mě odhodila, tentokrát doslova.

„E...Eli! Eli, nenechávej mě tady, Eli!“

Neslyšela mě. Nebo mi spíš nenaslouchala a ani naslouchat nechtěla. Vždyť už je přece velká holka, už je stará na takovýchle věci. Je už velká holka a já jen... panenka. Panenka, z jejíž kaštanově hnědých lokýnek zůstalo jen pár zacuchaných chomáčků a z jejíž pomněnkově modrých očí zbylo oko jen jedno. Ale komu to vadí? Vždyť jsem jen panenka.

„Podívejme se, co to tady máme. Že by vypadla z toho popelářského auta, co nás před chvílí minulo? Co myslíš?“

„Ty taky musíš sbírat každou blbost, Jůli...“

„Hehe, ale no tak, nebuď takový kakabus.“

Zatřepala jsem řasami a pootevřela oko.

„E... Eli?“

„Pardon, zlato, ale já nejsem Eli. Jmenuji se Jůlie, těší mě.“

Ta žena se na mě zářivě usmála. Jemně mě sevřela v dlaních a zvedla z té hnusné, prašné silnice.

Druhá žena jen teatrálně spráskla ruce „Už zase si povídáš s hračkami, Jůli? Ty snad nikdy nevyrosteš.“

Julča se ušklíbila a zatočila se dokolečka tak, až se jí dlouhá, červeno-černá sukně, rozprostřela kolem nohou jako šaty princezny.

„A co je na tom špatného?“ zasmála se a zvýšila hlas tak, že ji snad musela slyšet celá ulice „Co je na tom špatného, řekněte?!“

Hlasitě se zasmála a mrkla na mě „Půjdeš se mnou, nebo chceš zůstat na téhle hnusné, rozpálené asfaltce?“

„P...půjdu! Děkuji mnohokrát!“

Nevím, co je lepší, jestli předběžně dospět jako Eliška, nebo být věčně dětsky rozjařená, jako má nová nejlepší kamarádka, Julča. Ale jedno vím jistě – dospělácká zodpovědnost a dětská fantazie by měli jít ruku v ruce spolu s úsměvem. Jedině tak můžou být lidé šťastní. A jedině tak můžeme být šťastné i my... i když jsme jenom panenky.